

Sygn. akt III CSK 331/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa „G.” Banku S.A. w W.

przeciwko M.J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt II Ca [...]17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz powoda;

3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. adw. J.K. wynagrodzenie w kwocie 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT z tytułu udzielonej pozwanemu bezpłatnej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących zarówno zagadnień procesowych, jak i materialnych, jednak powołanie się na przesłankę określoną w punkcie pierwszym wymaga sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżący nie podołał przedstawiając problemy prawne w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Problem rozróżnienia dopuszczenia dowodów od uznania faktu za udowodniony można, wobec stopnia jego ogólności, uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości związanych z wykładnią

przepisów prawa, które we wniosku nie zostały skonkretyzowane, a w podstawie kasacyjnej zostały określone jako art. 230 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c., co wobec zakazu określonego w art. art. 398³ § 3 k.p.c. usuwa ten zarzut spod kontroli kasacyjnej. Powyższa uwaga, w części braku skonkretyzowania przepisów prawa, dotyczy również potrzeby wykładni prawa materialnego „w zakresie, w jakim przepisy te regulują funkcjonowanie w polskim systemie prawa pozakodeksowej instytucji przewłaszczenia na zabezpieczenie”. Wysoki stopień ogólności argumentów nie wykazuje, które przepisy budzą poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej ich wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącego, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., zaś o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 8 ust. 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).

jw

a.ł.